

Lorenz Bodock

**Rector Universitatis Rostochiensis Laurentius Bodock, Ph. U.I.D. ... Ad Funus ...
Bernhardi Lindemanni Quod Parens ... Vir ... Bernhardus Lindemannus ...
Solenniter atq[ue] decenter parabit. Omnes Universitatis huius Cives, atq[ue]
Fautores ... invitat**

Rostochii: Kilius, 1661

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770672094>

Druck Freier Zugang

Bodock, L.
in
B. Lindemann.

Rostock. 1661.

16.

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
LAURENTIUS BODOCK,
Ph. U. J. D. Consiliarius Mecklenburgi-
cus. Academ. Orator, Colleg. Philos. Senior.
& p. t. DECANUS.

AD FUNUS

Egregia indolis, speique maxima JUVENIS

BERNHARDI
LINDEMANNI

Quod

Parens ipsius moestissimus ac affli-
ctissimus

VIR Amplissimus Nobilissimus Consultissimus

DN. BERNHARDUS LIN-
DEMANNUS.

ac Protonotarius Rostochi-
ensis Urbis, optimè meritis

H. DIERNA HORA PRIMA

Solenniter atq; decenter parabit.

Omnes Universitatis hujus Cives, atq;
Fautores, peramanter ac officiosè invitat.

•• (o) ••

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typ. ANNO CHRISTI M. DC. LXI.

RECTOR
UNIVERSITÄT ROSTOCK
LUDWIG WILHELM
P. H. D. Christian Friedrich
LINDEMANN
D. M. A. N. N. I. S.
D. M. A. N. N. I. S.
D. M. A. N. N. I. S.

RECTOR
UNIVERSITÄTIS ROSTOCHIENSIS.
LAURENTIUS BODOCK, Ph. U. J. D.

S. P. D.

Biennium præterito Mense Februario elapsum est; quando Vir Amplissimus, Nobilissimus, Consultissimus DN. BERNHARDUS Lindemann / Senator & Protonotarius Civitatis Rostochiensis prudentissimus, desideratissimum filium suum THOMAM inopinatè aquis suffocatum deploravit; qui si diutius rebus interfuisset mortalium, sanè vestigia Magni illius THOMÆ LINDEMANNI Avi sui, immortalem gloriã in Academiã nostrã, & hac Rostochiensiu Republicã promeriti, laudabiliter pressisset. At hodiernã luce non deterioris genii, non inferioris viliorisq; spei, alterum filium, BERNHARDUM scilicet LINDEMANNUM acerbissimè luget, & omni jam insigniq; sobole desitutus, suam orbitatem, simul cum suã dilectissimã Coniuge, Matronãq; honoratissimã, amarioribus prosequitur lacrymis. Nec mirum; Tantum quippè potest ^{perire} illa, agnata nobis, qui patres sumus, ut obfirmatos etiam de statu detrudat,

trudat, & vel obnitentibus lacrimas & lamenta excutiat. Verùm quid tandem ulterius facies Vir prudentissime? annè prolixius, elegantem quoque hunc Juvenem, ad magna natum & educatum, filiumq; exoptatissimum, BERNHARDUM LINDEMANNUM deslebis? Non sna-
deo. Nusquam enim animò deijci sapientis est, at in his casibus, quibus omnes æquò sumus obnoxii, immoderatus dolere, non est sapientis. *Feras itaq;, non culpes, quod mutari non potest,* uti Mimus ille Publianus inquit. Et non tam cogites, quem amiseris, sed qualem, & quam eximiis condecoratum virtutibus filium, BERNHARDUM LINDEMANNUM habueris. Qui Te Patre Optimo, Matreq; Virtuossimâ Matronâ AGNETA SASSIA, A. D. 1643. die 3. Novembris fuit progenitus. Qui Avum paternum habuit, THOMAM LINDEMANNUM Jctum, Antecessorem hujus Academia; plurimorum Principum Consiliarium, nec non Reipubl. Rostochiensis Syndicum gravissimum. Aviam verò paternam URSULAM SCHARFFENBERGIAM, BERNHARDI SCHARFFENBERGII Consulis Rostochiensis præclarissimè meriti filiam unicam. Qui agnovit Avum Maternum, Virum Excellentissimum, Clarissimum, DN. M. PETRUM SASSIUM, Logicæ per plurimos annos, in hac Academia Professore celeberrimum, Virum sanè integerrimum, ab omni prorsus fuce & fraude alienum, ac ob egregias animi dotes, in summo pretio, à Collegis, omnibusq; bonis habitum. Aviam verò maternam EUPHROSIAM HAGEMEISTERIAM, ex antiquissimâ ac laudatissimâ HAGEMEISTERORUM prosapiâ ortam. Qui tantæ famæ tantæq; virtutis Parentibus ac Majoribus prognatus, & mox per sacrosanctum baptismatis lavacrum

crum regenitus, alboq; CHRISTI JESU fidelium ad-
scriptus; ac tandem Præceptoribus privato-publicis, (ad
institutionem diligentissimam) concreditus, laudabi-
les sanè, brevi temporis spatio, in Scholâ triviali, fecit
studiorum profectus. Qui postmodum Viri Excellen-
tissimi, Consultissimi, DN. JACOBI SEBASTIANI LAU-
REMBERGII U. J. D. & Professoris celeberrimi, Dn.
Collegæ & Amici nostri honoratissimi informationi pri-
vatæ commendatus, discendi cupiditate arsit incredibili,
& secundis quasi fortunæ ac naturæ ventis, expansisq; in-
genii velis, quotidie amplius, tum diligentiam tum mode-
stiam, tum aliis virtutibus, ad immortalem gloriam conten-
dit. Qui noctes & dies, gloriæ stimulis concitatus, nullâ
difficultate à studiis deterreri, nullâ vi labefactari potuit,
& inter commilitones cæteros, velut inter ignes luna mi-
nores pulcherrimè splenduit, ut magno patriæ ornamèn-
to, parentibus tristissimis solatio ac voluptati esse potuis-
set, si diutius consortio mortalium convixisset. Verùm
aliter DEO OPT. MAXIMO, Vitæ mortisq; Arbitro
placuit. Quippè tam præstantis ingenii, tantarum Vir-
tutum JUVENIS, antè septem dies, acutam febri (cui
nec medicamenta saluberrima, prudenterq; à Viro Excel-
lentissimo, Experientissimo, DN. JOHANNÈ BACMEI-
STERO Medicinæ Doctore ac Professore celeberrimo.
Dn. Collegâ & Amico dilectissimo suppeditata mederi
poterant) correptus, mirumq; in modum illius ardore
ac virulentiam enervatus, die tertio hujus Mensis Julii, è
vivi excessit, & in præsentiam parentum amantissimorum,
Medici, Confessionarii sui, Viri plurimum Reverendi
Clarissimi DN. NICOLAI RIDEMANNI, V. D. Ministri
ad D. Mariæ Ædes vigilantissimi, ut & in conspectu ali-
orum

orum amicorum, animam suam Creatori suo clementissimo reddidit; à quò illam antè octodecem circiter annos acceperat. O acerbissimum casum, quò veluti gravissimo vulnere sauciaris Vir Amplissime, intraq; gemitus & suspiria, dies noctesq; insumens, doles vehementer, te jam utrâque Prole charissimâ esse privatum. Verum si unquam præcepta & instituta sapientiæ pectori tuo se se insinuarunt, nunc illud est, quum re ipsâ & documento illustri, indolè magnanimæ tuæ Virtus & constantiæ expromere tenearis. Neq; est opus, ut te talem, tantâq; prudentiæ Virum admoneam communis legis, quæ nascentibus dicta est MORI; nam quod omnes facturi sumus, id THOMAS prius, nunc BERNHARDUS, filii dilectissimi fecerunt, id est, obijerunt. Eà quippè legè in huncce prodimus Orbè, ut aut serius aut citius illi valedicamus, ut nihil præcipuè dolendum sit in eò, quod universis eveniat. Summum illud cœlesteque Numen eripuit filium tuum utrumque & quidem in flore ætatis, sed tamen tuo, id est determinato tempore ac termino, quem illud ipsum maximæ sapientiæ NUMEN, in tabulis suæ infallibilis providentiæ consignavit. Fræna itaque injice mœrori tuo Vir sapientissime, & nil aliud statue, quam quod sic expedierit, & quod infinitæ sapientiæ DEUS, nil nisi tempestivè, nisi utile, & ex salute nostrâ, omniumque nostrum faciat. Vita hæc nostra, quid obsecro est? revera carcer, peregrinatio ac miseriarum abyssus. quid itaque querelis hos prosequeris, quos votis debebas? Absolvit jam cursum suum, cum fratre THOMA BERNHARDUS, filio tuus jucundissimus, pervenit ad metam, ad quam omnes nos festinamus, molestâ ac periculosâ vitæ suæ functione perfunctus est; ad portum jam appulit, liber ab omnibus infan-

muro
nienti

nientis hujus mundi tempestatibus atque procellis. Ob-
strepit quidem paternus affectus ac dolor, ante diem obiit,
cum THOMA dulcissimo, suavissimus BERNHARDUS;
obiit in flore ætatis; obiit prælixiori vitâ dignus. Sed quæ-
so te Vir Consultissime, quid tandem *antè diem* nuncupas?
cum cuius sit certus dies præscriptus, & is demum legiti-
mus dies est, quemcunque Cœlestis ille Imperator noster
supremum esse voluerit. Modum itaque impone tristi-
tiæ, contine lacrimas, comprime gemitus, & ea fac ac re-
miniscere, quæ tuam Personam, eòq; honoris provectam
decent. Noli mandare oblivioni, te LINDEMANNUM
esse, atq; cum Virum, qui salutaria aliis præbere consilia
soleas, & quæ aliis tutè præcipere soles, ea tibi subiciens,
apud tuum animum propone. Vive ad exemplum Sapien-
tissimi illius Regis ac Prophetæ, qui filium, quem ærotum
ac languentem fleverat, non flevit mortuum, hoc unicum
considerans, quod irrecuperabilia luctu exciperè, super-
vacuæ potius sit vesaniæ, quam sanæ sapientiæ ac pietatis,
ideòq; hoc robustissimo solatiò cor Suum obfirmabat, *Ego
quidem ibo ad puerum, sed puer non revertetur ad me.* Coerce,
itaq; dolorem, fortiterq; fer quod DEUS ferre te voluit,
& jam mutari nequit. Periclem imiteris, qui intra quadri-
dum duobus orbatus adolescentulis, solitum exhibuit
vultû, atq; ad eò coronatus in publicum prodiit, publiceq;
concionando differuit. Respice PAULUM AEMILIUM,
qui intra septem dies duobus amissis filiis, progressus in
concionem ultrò, populo Romano gratulatus fuit, quod
publicam fortunæ invidiam, domestico luctu redemisset.
Et si te fortassis excitatiùs movent exempla fœminarû, per-
pende rogo CORNELIAM illam, Matronam generosis-
simam, quæ cum duos filios, TIBERIUM & CAJUM,
magnos

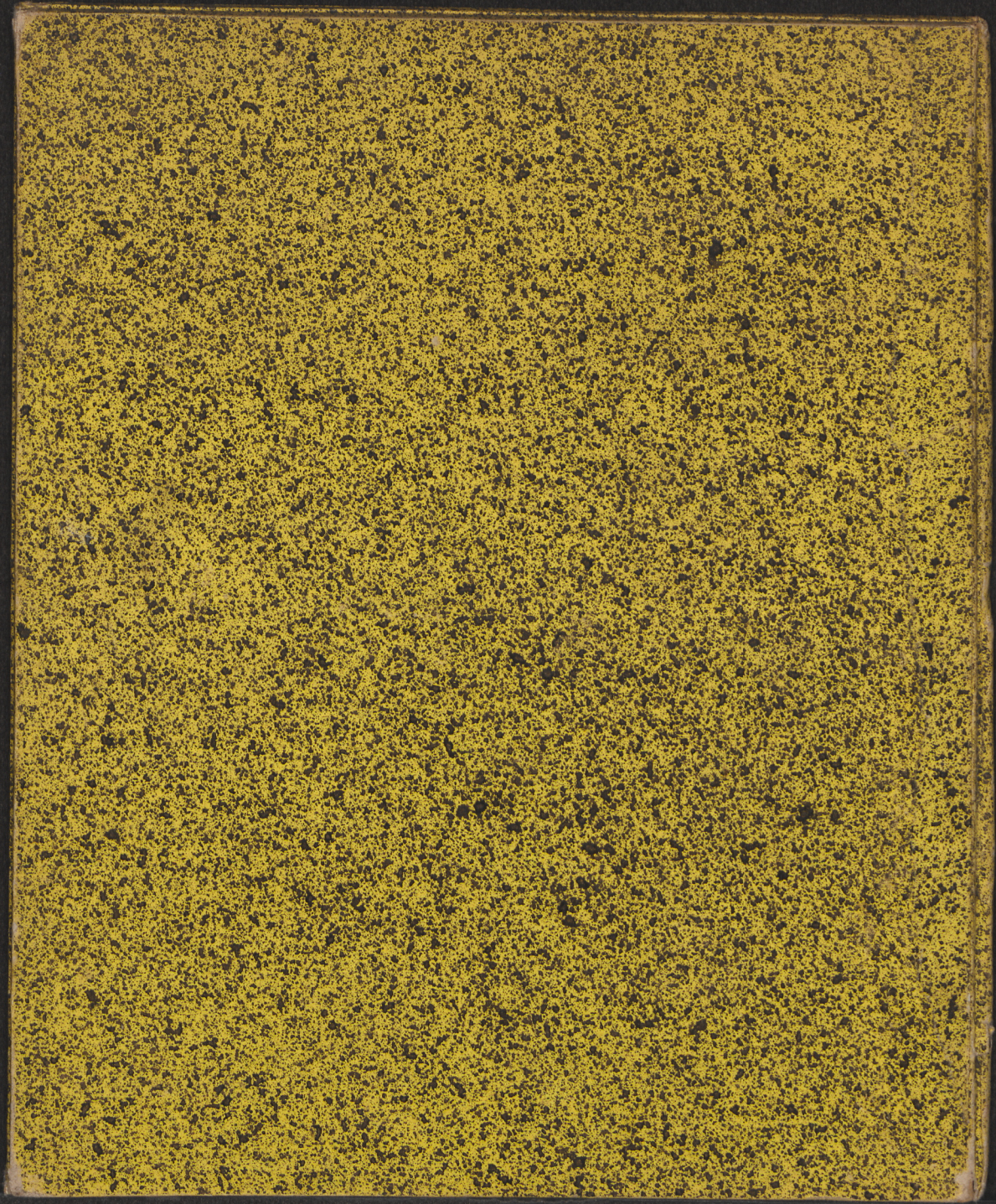
magnos illos Grachos occisos vidisset, ac eo nomine amici eam consolarentur, miseramq; affirmarent, respondit invicto sanè animò, *Nunquã miseram me sed potius felicem dicam, quæ Grachos peperit.* Caterum cum Exuviæ corporis hujus præcellentis Juvenis, hodiè communi Matri, honesto sepulturæ ritu, sint reddendæ; à Vobis Omnium Ordinum Cives Academici studiosè atq; officiosè efflagito, nè dedignemini frequentes convenire, & decentissimâ funeris deductione, vestram, erga superstites atq; Nobilissimos defuncti pereximii Juvenis parentes, agnatos, amicos, de Academiâ, ac Urbe Rostochiensi, de literis ac literatis meritissimos, pietatem ac benevolentiam contestari. In ipsis verò Exequiis, illud animo habete.

Debemur morti nos, nascentes morimur, finisq; ab origine pendet.

P. P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus diè 5. Julii.
A. D. M. DC. LXI.

Convenient Cives ACADEMIÆ in
Templo sanctissimæ Virginis sacrò, horâ
primâ,

nientis hujus mundi tempestatibus atq̄
strepit quidem paternus affectus ac dolo
cum THOMA dulcissimo, suavissimus
obiit in flore ætatis; obiit prolixiori vit
so te Vir Consultissime, quid tandem an
cum cuius sit certus dies præscriptus, &
mus dies est, quemcunque Cœlestis ille
supremum esse voluerit. Modum itac
tiæ, contine lacrimas, comprime gemi
miniscere, quæ tuam Personam, eòq̄; ho
decent. Noli mandare oblivioni, te LIN
esse, atq̄; cum Virum, qui salutaria aliis
soleas, & quæ aliis tutè præcipere soles,
apud tuum animum propone. Viue ad e
tissimi illius Regis ac Prophetæ, qui filiu
ac languentem fleverat, non flevit mort
considerans, quod irrecuperabilia luctu
vacuæ potius sit vesaniæ, quam sanæ sap
ideòq̄; hoc robustissimi solatiò cor Sui
quidem ibo ad puerum, sed puer non revertetur
itaq̄; dolorem, fortiterq̄; fer quod DEU
& jam mutari nequit. Periclem imiteris
dum duobus orbatus adolescentulis,
vultū, atq̄; ad eò coronatus in publicum
concionando differuit. Respice PAULI
qui intra septem dies duobus amissis si
concionem ultrò, populo Romano grat
publicam fortunæ invidiam, domestico
Et si te fortassis excitatiùs movent exem
pende rogo CORNELIAM illam, Matr
mam, quæ cum duos filios, TIBERI

Ob-
obiit,
RDUS;
d qua-
cupas?
legiti-
noster
tristi-
ac re-
ectam
NUM
nsilia
jciens,
apien-
rotum
nicum
super-
etatis,
pat, Ego
oerce-
voluit,
quatri-
hibuit
bliceq̄;
LIUM,
essus in
, quod
misset.
rū, per-
rosissi-
JUM,
agnos

